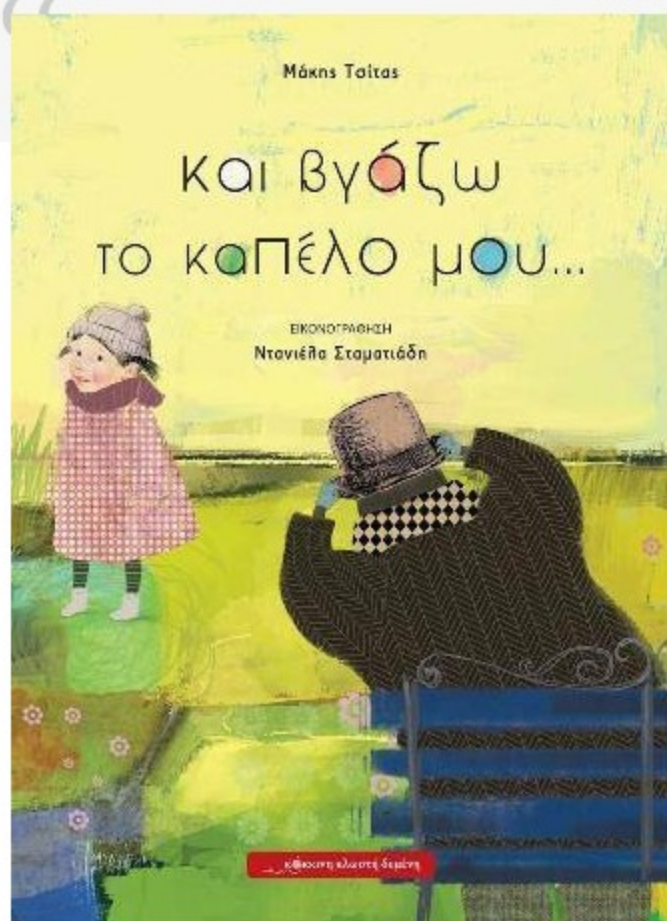

Αυτή η ιστορία έχει λύκο

Γράφει η Ελένη Λιντζαροπούλου //

Μάκης Τσίτας «Και βγάζω το καπέλο μου», εκδ. Κόκκινη Κλωστή Δεμένη

Το βιβλίο κυκλοφόρησε το 2018 και από τότε η πραγματικότητα έρχεται -ξανά και ξανά- να επιβεβαιώσει την ανάγκη να μιλήσουμε για το θέμα της παιδικής κακοποίησης που έθιξε ο Μάκης Τσίτας τολμώντας, αλλά και με ενσυναίσθηση, με την ευαισθησία που τον διακρίνει, να θέσει επί τάπητος το ζήτημα.

Και βγάζω το καπέλο μου

Και δεν βγάζω ποτέ το προσωπίο του καλού μέχρι να με ανακαλύψουν και να με συλλάβουν. Και κρύβομαι δίπλα σας, κάποιες φορές και μέσα στο σπίτι σας, στις συντροφιές που τα παιδιά ή και οι μεγάλοι δεν πρόσεξαν, που ασυλόγιστα δέχθηκαν. Και δεν είμαι ένας, υπάρχουν κι άλλοι...

Και βγάζω το καπέλο μου

Υποκρίνομαι, μεταμφιέζομαι, χαμογελώ γλυκά. Είμαι

δικός σας. Είμαι ο γλυκός σας.

Θέματα που καίνε και προβληματίζουν τους γονείς, ζητήματα για τα οποία δεν ξέρουν πώς να μιλήσουν στα παιδιά, έρχεται η λογοτεχνία, και εν προκειμένω η παιδική λογοτεχνία με την παραβολικότητά της, με τις εικόνες της, να δώσει τις απαιτούμενες αφορμές για συζήτηση. Άλλωστε ο μύθος δεν ήταν πάντα το μέσο για να μάθουμε; Ο μύθος, το παραμύθι, οι ιστορίες, οι παραβολές δεν ήταν οι οδοί για να ειπωθούν οι δύσκολες ιστορίες του παιδιού, για να ελεγχθούν, ενοχοποιηθούν τα παιδιά ή για να κλυταίωσει, ποικιλομορφία φαίνεται να μην έχει... ή έχει; Μήπως είναι πάρα πολλές οι «Κοκκινোসκουφίτσες» και ακόμη πιο πολλοί οι «λύκοι» και γύρω ένας κόσμος που κυκλοφορεί αδιάφορος ή έστω αμέριμνος ή εφησυχασμένος;

Η παιδική κακοποίηση δεν είναι κάτι που προέκυψε στις ημέρες μας, ας μην «πέφτουμε από τα σύννεφα» όταν μαθαίνουμε ότι συμβαίνει, όσο κι αν μας προκαλεί φρίκη. Συνέβαινε και παλαιότερα. Το ότι ακόμη δεν καταγγέλλεται πλήρως, το ότι ακόμη δεν προστατεύεται η ανηλικότητα αυτό αποτελεί την τραγικότητα η οποία πρέπει να μας τρομάζει και πρέπει να αλλάξει. Η γνώση είναι μιας μορφής προστασία για τα παιδιά, οι άλλες είναι ο νόμος και η επαγρύπνηση.

Στο βιβλίο τα παιδιά όταν αντιλαμβάνονται ότι «κάτι δεν πάει καλά» με τον μέχρι πριν λίγο «καλό κύριο», βάζουν τις φωνές, ο φύλακας του πάρκου έρχεται και τα σώζει, ενώ ο «λύκος» πάει στην φυλακή. Όμως ο συγγραφέας δεν έγραψε ένα βιβλίο «και ζήσανε αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα», τα σύνεργα μεταμφίεσης του κακού, τα βρίσκει ένας άλλος κακός που караδοκεί... άρα μην εφησυχάζουμε...

Γι' αυτό γράφτηκε αυτό το βιβλίο.

Μάκης Τσίτας

Αν δεν μιλήσουμε στα παιδιά, αν δεν τα προετοιμάσουμε ότι δεν χρειάζεται να είναι σκοτάδι για να αναδυθούν τα πιο «σκοτεινά πλάσματα», ότι μπορεί να караδοκούν υποκριτές, επικίνδυνοι, «λύκοι» έτοιμοι να φορέσουν την μάσκα αυτού που υποδύεται ότι μας προστατεύει, αν δεν πούμε στα παιδιά ξεκάθαρα αλλά και χωρίς τρόμο: «δεν μιλάμε σε αγνώστους», «δεν ακολουθούμε αγνώστους», «δεν δεχόμαστε τίποτα από αγνώστους»... εξηγώντας τους και το γιατί, αναλόγως την ηλικία τους, τότε ο κίνδυνος να επαναλάβουμε την ιστορία της Κοκκινোসκουφίτσας είναι και θα παραμείνει υπαρκτός.

Ο Μάκης Τσίτας, μέσα από τις εξαιρετικά φωτεινές εικόνες της Ντανιέλας Σταματιάδη, στήνει την ιστορία του στον παιχνιδότοπο των παιδιών, δίνοντας σε κάθε σελίδα αιτίες για ερωτήματα, απαντήσεις, εξηγήσεις οι οποίες θα δοθούν από τους ενήλικες, αναλόγως με την ετοιμότητα και την ωριμότητα, αλλά και τις εμπειρίες του κάθε ενός.

Δεν δίνει έτοιμες απαντήσεις και λύσεις, αφήνει το πεδίο ανοικτό και ελεύθερο στην φαντασία, ώστε να παίξουμε με τα παιδιά μας το θαυμαστό παιχνίδι της αλήθειας. Να προστατέψουμε τα παιδιά μας, όχι κλείνοντάς τα μακριά από τον κόσμο, ούτε γνωρίζοντάς τους έναν κόσμο χωρίς λάθη και πάθη, αλλά μαθαίνοντας μαζί τους ότι το κακό το πολεμάμε άμα δεν το αγνοούμε.